

VÀRIA

L'ARXIU GELIDENC MARIA MORERA MARTÍ I PERE CARAFI PASCUAL

El març del 2009, el nostre consoci Enric Carafi i Morera inaugura aquest arxiu a la memòria dels seus pares, i que pretén, amb el temps, estar obert a tots els estudiosos de la història, l'arquitectura, l'art, els costums i d'altres disciplines, de Gelida i entorn, prèvia cita de consulta a cal Morera, carrer del Pi, 19, telèfon 93 779 04 37 o a l'adreça ecarafim@gmail.com, on ja s'han rebut un seguit de visites.

Aquest Arxiu Gelidenc és el fruit d'anys i panys de recollir, comprar o demanar mil i un documents referits principalment a Gelida: postals, fotografies, programes, documents antics, llibres, goigs, gravats, estampes, recordatoris... Possiblement pot presumir de tenir el màxim d'informació gràfica sobre la vila des de finals del segle XIX fins a l'actualitat: tots els llibres publicats a Gelida o sobre Gelida (amb edicions rares o introbables...), documents personals

o familiars de personatges gelidencs (metges Galès, músic i historiador Peracaula, germans Estruch de can Llopart de Baix, fuster Jaume Solsona i Guilera...) i d'entitats, documentació dels molins paperers La Gelidense i can Guarro, cartells de festa o esdeveniments locals, totes les auques publicades, les col·leccions completes o gairebé completes dels programes de Festa Major (1927 - 2011), les revistes *Guia*, *La voz de Gelida*, *Cantillepa*, *L'eixida...*, sense oblidar algunes revistes originals o fotocopiades del temps de la II República (*Rocasagna* i *Flama...*), i monografies diverses sobre el Penedès (especialment les publicacions de l'IEP), l'Anoia i el Baix Llobregat. L'arxiu té seccions d'art, història, arquitectura, arqueologia, literatura i folclore, un fons important de llibres antics, etc.

Hom preveu condensar tot aquest fons en un programa informàtic adreçat als possibles consultors o lectors d'aquest fons amarat d'esperit gelidenc i penedesenc, i que, en un futur, es voldria que fos de titularitat pública municipal com també les col·leccions artístiques que l'acompanyen.

Gelida, agost 2011.

Carlos Maldonado-Bourgoïn

CARRER DE DON PEDRO GRASES A LA CASTELLANA

Enriqueix el gentilici de Chacao un altre nom en vies i indrets del municipi que recorden personalitats i tradicions. El Padre Mohedano va ser el primer rector de la parròquia de San José de Chacao: va portar el cafè que va donar riquesa i anomenada a la regió mirandina fins a El Hatillo.

El cafè va ser un incentiu per a l'agricultura que va aglutinar famílies i col·lectius sencers, entre aquestes la família de Don Andrés Bello, que va tenir la finca d'El Helechal fins a la Fila de Mariches.

Un erudit i enamorat de la grandiosa obra de Bello ho va ressaltar en els seus treballs juntament amb l'escriptor Pedro Pablo Barnola, S.J. Aquest era Don Pedro Grases, i així anomenaran des d'ara dues illes del que abans era el carrer Los Chaguaramos, a La Castellana.

Cap als anys 1948-49, de retorn de la labor com a professor convidat a Harvard, Pedro Grases va construir la sòbria Quinta Vilafranca núm. 9, una de les primeres de la urbanització.

–Quina temeritat la d'anar, els Grases, a viure tan lluny! –deien els amics.

Durant més de seixanta anys el Mestre Grases va viure en aquest indret. L'entorn va anar canviant, però la casa del savi estava intacta, més aviat va haver de créixer per acollir la família tan nombrosa, que ell anomenava amb gràcia “un poble”, junt a les seves col·leccions de llibres i de documents. Grases havia arribat el 1937, arran de la Guerra Civil espanyola, i allí va transcórrer tota una vida consagrada a l'estudi i al servei dels altres.

En el que avui és carrer Don Pedro Grases hi va haver la Secretaria de la Comisión de las Obras Completas de Andrés Bello, del 1948 al 1985, imperible consecució respecte a l'obra de l'humanista d'Amèrica nascut a Caracas.

La casa de Grases fou seu i llar per a tertúlies. Allí i des d'allí van veure la llum institucions, projectes, edicions de llibres; nasqueren coses bones per al país, com la Universitat Metropolitana, la biblioteca de la qual porta el nom de «Pedro Grases» per Decret Presidencial, en reconeixement a la seva dilatada labor docent de 40 anys i per la donació al país de la seva biblioteca, en el punt de mira d'importants llibrers del món fins llavors. No és casual que el carrer Don Pedro Grases sigui proper a l'Av. Eugenio Mendoza, l'empresari que va ser el seu amic i que el va tenir com a assessor dels seus projectes socials i culturals.

Per a Chacao va ser un goig tenir de veí un ciutadà amb les qualitats intel·lectuals, personals i cíviques de Pedro Grases, exemple per a generacions. La seva labor en el camp de

la cultura i la investigació humanística i documental és invaluable. Don Arturo Uslar Pietri va parlar de Grases com “uno de los mayores servidores intelectuales de Venezuela” i va qualificar de “faraónica” la seva monumental obra.

A casa dels Grases tingué lloc la sessió especial i extraordinària de l'Academia Venezolana de la Lengua Correspondiente de la Real Española, celebrada el 30 de juny del 2003, en la qual va ser lliurada al Maestro Pedro Grases una placa, amb emotives intervencions d'Óscar Sambrano Urdaneta, director, i Manuel Bermúdez, secretari, René de Sola, Luis Pastori...

Amb el carrer de Don Pedro Grases –inaugurat el passat 4 d'agost– queda rescatat a La Castellana un important indret per a memòria cultural i social del país, gràcies als que van donar suport a la iniciativa des del 2004 i a l'empenta de la Cámara Municipal de Chacao, a la Comisión de Planificación y Desarrollo Local, que presideix Elizabeth Díaz de Barnola, i a l'interès de la Fundación Cultural Chacao, presidida per Diana López, entre altres.

La casa dels Grases en els primers anys de construcció.

